A°. 1843. | N°. 7.

WOENSDAG, | 25 JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 24 Januarij 1843.

(3919) PETER CAMERON, heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Derde en laatste Oproeping.

De *Commissie van Inschrijving en Vrijstelling* voor- en van de Schutterij, roept bij dezen op, alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar bewijsselijk ophouden, of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den *eersten* dezer, den vollen ouderdom van *achttien* jaren bereikt hebben en hun *vijftigste* nog niet zijn ingetreden, welke niet reeds in de Schutterij zijn ingelijfd; van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelden te behooren, met uitzondering nogtans van zoodanige, welke volgens art. 3 van het Reglement voor de Schutterij, gearresteerd den 31 December 1835 en 13 Mei 1836, van de persoonlijke dienst bevrijd of van schriftelijke *Finale Vrijstelling* van de Commissie, voorzien zijn.

Zij zal hare *laatste Zitting* houden in het lokaal boven de *WEESKAMER*, op Maandag den 30sten dezer, van 's morgens 9 tot 11 uren, voor dezulken die om wettige redenen, aan de vorige oproepingen niet hebben kunnen voldoen.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letter en het Nummer hunner woonplaats en den naam der Straat, moeten opgeven.

Paramaribo, den 23 Januarij 1843.

Namens de Commissie voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

ADVERTENTIEN.

TRANSPORTEN.

(1368) Den 13den Januarij 1843. EXPLOICTEUR, aan J. A. MULLER, van de *helfte* in het Huis en Erf, aan de Voorstad *Zeelandia*, Oude Wijk La. A. No. 35, thans 1ste Buitenwijk No. 62.

Den 17den. C. BOERS geb. ESSER en E. LOHMAN geb. ESSER, aan J. H. C. WOLFF, van het Huis en Erf, aan de Rijweg van *Combe*, bekend onder 1ste, Buitenwijk, No. 26, vroeger La. A. No. 256.

Den 20sten. A. H. F. J. KENNEDIJ en A. UMGEWAND qq. JUSTUS JACOBUS VAN DER MEULEN JR. representerende:

1. JEANNE FRANÇOISE JULIE WERMAALS, Weduwe in eerste Huwelijk van HENRI FRANÇOIS GASPARD IGNACE D'OLDENNEEL DE HEERENBRINCK, en in tweede Huwelijk van ANTOINE JOSEPH Baron D'OLDENNEEL,
2. ANNA CAROLINA D'OLDENNEEL DE HEERENBRINCK,
3. CHARLES ANTOINE JOSEPH D'OLDENNEEL DE HEERENBRINCK, — en
4. HIJACINTHE JOSSE NORBERT D'OLDENNEEL DE HEERENBRINCK, Eigenaren zoo in blooten en in vollen eigendom, als in vruchtgebruik van *twee* onverdeelde *derde* parten der Plantaadjen *Nieuw Acconoribo* en *de Zonnebloem*, aan HUGH WRIGTH & Co., van de voorschrevene *twee derde* parten in de voormelde Plantaadjen *Nieuw Acconoribo* en *de Zonnebloem* c. a., gelegen binnen deze Kolonie, de eerste aan de rivier *Cottica* en de tweede aan de *Kabbes Kreek.*

Den 21sten. C. J. LEIJSNER qq. Boedel JACOT van IM THURN, aan JOHAN NILES, van het Huis en Erf, aan de *Knuffelsgracht*, in drie Kamers verdeeld, bekend onder Nieuwe Wijk La. A. No. 225 en Oude Wijk La. B. No. 142.

Paramaribo, den 24 Januarij 1843.

De Griffier van het Geregtshof te *Suriname*,
A. VAN MEERTEN.

(3924) De Substituut Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 27sten Januarij 1843, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Rust en Vredestraat*, La B. No. 41; aankomende den Boedel wijlen PIETER AEUTZ.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Gravenstraat* La B. No. 66; aankomende M. E. THIJM als Erfgename van den Boedel wijlen LUCIA van BUTTNER.

Den Slaaf *Hoop*; aankomende D. C. LENTZ.

Paramaribo, den 24 Januarij 1843.

A. DE RANDAMIE,
Subt. Exploicteur.

(3927) Kolonel BALFOUR VAN BURLEIGH, hier eenige tijd met verlof vertrekkende, zal in Februarij e. k., ten zijnen huize door den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen:

Exquise welonderhoudene MEUBELEN *naar de laatste smaak*; alsmede GLAS, CRISTAL; PAARDEN, RIJTUIG en TUIGEN.

(3926) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om 9 uren, ten Pakhuize van de Heeren B. MAC DONALD & Co., verkoopen:

MANUFACTUREN en GERREEDSCHAPPEN; alsmede *extra* MADERA WIJN in *kwart* pijpen.

EENE ZEEHAVEN.

Het zijn twee zeer onderscheidene schouwspelen, welke ons eene haven aanbiedt, beurtelings bezocht en verlaten door de golven van den Oceaan! Bewondert dat prachtig dok, gevuld tot aan den rand, en al die vaartuigen, te talrijk om ze te tellen. Hoe bevallig spiegelen zich dat mastbosch, dat touwwerk, die ontspannen zeilen in den waterspiegel af! Volgt met uwe oogen, zoo gij kunt, die ligte booten, die gestadig aan en afvaren; ziet de groote zeeschepen aankomen of vertrekken, van welke de eerste het anker met gedruisch laten vallen, terwijl de anderen met inspanning het logge ijzeren gevaarte van uit het water ophijschen. Wat niet al beweging, leven, verscheidenheid op dit veranderlijk tooneel! .... Luister, van waar die vrolijke toonen? Het is een matrozenliedje, waaronder zich des stuurmans stem vermengt; eene zonderlinge muzijk, maar die goed past bij al het overige! want die karakteristieke zang, of, zoo gij liever wilt, dat maatgeluid der matrozen is niet onbevallig. Ziet hen de haven doorloopen, voorzien van hunne parellijnen (touwen van drie of vier strengen, om sloepen of schepen aan elkander te verbinden), die zij van schip tot schip vast en losmaken, met eene behendigheid, die de onkundigen verwondert en de lieden van het vak inneemt, terwijl zij de ruimte met een net van touwwerk overdekken, als eene spin, die haar web weeft, en eer de schepen schijnen te willen inkerkeren, dan hun vertrek verhaasten of hun binnenvallen bespoedigen. Het oogenblik, dat de zee begint op te zetten, is het drukst van al den tijd van het getij; dan zijn kaaijen en hoofden met eenen zwerm toeschouwers overdekt; eenigen zijn toegeloopen, om langgewachte vrienden te zien aankomen, of om hen, die op reis gaan, een laatst vaarwel te zeggen, de anderen, verreweg het grootste aantal, bestaan uit die meerderheid van ledigloopers, die nergens eene bepaalde bezigheid hebben, maar zich dagelijks machinaal voelen aangetrokken door de gestadige afleiding van dit schouwspel, en die, zonder genoeg smaak of ijver te bezitten, om hunne gewaarwordingen te ontleden, niettemin geboeid worden door al het schilderachtige en aantrekkelijke in het drukke gewoel van eene zeehaven.

Maar welk toeschouwer zou immer moede worden van een schouwspel, steeds verschillend van aanblik, en dat nooit twee dagen achtereen hetzelfde is? Nu waait eene zachte koelte, dan is er volkomene windstilte. In het tweede geval glijden de vaartuigen zacht in zee, zoodra de zee begint af te loopen; anderen hebben, om binnen te vallen, gewacht, totdat de laatste golf de haven is binnengespoeld; beiden doen zich bijstaan door eene ligte boot aan het grootste vaartuig gehecht door eenen kabel, die beurtelings in het water duikt en met rukken er boven springt, naar de beweging der roeijers op hunne riemen gebogen. Of het kan gebeuren, dat een vaartuig, om binnen te vallen of uit te zeilen, zich laat trekken door een' langeren kabel, strak als een ijzeren stang, en aan welken vijftig of honderd matrozen trekken, langs het hoofd .... het hoofd dat, aan zijn uiterste punt, hetwelk het verst in de golven vooruitsteekt eene haak torscht, welker licht daar staat veronachtzaamd als een vriend, dien men vergeet, wanneer het gevaar voorbij is. Maar heden prijkt de zon in vollen glans; geen windje blaast; het is, als zou er nooit weer een storm waaijen; de haven ziet onophou-

delijk koopvaardijschepen uit alle hoeken des aardbols in en uitzeilen, die elkander rakelings voorbijstreven, zonder tegen elkander te botsen in de schijnbare verwarring van deze gestadige beweging, even onverklaarbaar voor den oningewijden toeschouwer als het wentelen der planeten in het uitspansel.

Maar de wind steekt op, het tooneel verandert merkelijk, de vloed, die in de haven binnenstroomde, vreedzaam en zonder geruisch, ontmoet eenen weêrstand, die hem doet opzetten, en de matroos moet alle krachten inspannen om den tegenstroom, die hem weerstreeft, te boven te komen. Het is geen spel meer; dan is het, dat het talent der stuurlieden, hunne plaatselijke kennis en de onverschrokkenheid der kapiteins zich moeten toonen. Dan openbaart zich de wezenlijke meerderheid dier op zich zelven staande personen, nog kortelings met hunne makkers vermengd. Op die oogenblikken wordt een opperhoofd met drift gehoorzaamd, zelfs door hen, die met al den hoogmoed der onwetendheid en het laatdunkende der onbekommerdheid, zich het onwilligst toonden bij stil weder.

Wenden wij onze aandacht op het vaartuig, dat daar aankomt, wij zien het anker gereed om te vallen, de kabels in orde geschikt langs het verdek, de man met het dieplood, die zoo snel mogelijk de uitkomst van zijne peiling berekent, en die op zijnen eigenaardigen dreun aan den oplettenden stuurman mededeelt. Eindelijk is het schip behouden in de haven gekomen, de helmstok wordt snel neergelaten, de groote scholen worden tegengebrast, en daar nadert het schip, terwijl mast en ra's kraken, en touwwerk en zeilen klapperen, als zou het gansche gevaarte uit elkander vallen. Maar wanneer gij vrees gevoelt, het is, omdat gij niet van het vak zijt. Let eens op het bedreven oog van den stuurman, of, naast den stuurman, op de rustige koelbloedigheid des kapiteins; luister naar het gelach van het scheepsvolk, dat onder de golven zingt, wier schuim hen bespat, en gij zult eindelijk begrijpen, zonder te kunnen zeggen hoe, dat, midden onder de schijnbare verwarring, die gestadige hindernissen en toevallen, alles in orde en in den besten staat is. Zoo zoudt gij soms gelooven, dat het vaartuig tegen de rotsen zal worden gestooten, of verzwolgen in de gapende diepte naast hetzelve; maar volgt gij het op zijnen koers hetzij het nadere hetzij het zich verwijdere, dan zult gij ontdekken dat zij, die het digst bij het gevaar zijn, wel weten, dat het reeds voorbij is, en op hun gemak over onverschillige zaken praten.

Laat ons nog een oogenblik op het hoofd vertoeven, al worden wij niet langer opgehouden door een geheel smaldeel van groote vaartuigen of eene gansche vloot in miniatuur van die kleine booten, die bij goed weder en eene stilte zee heen en weer varen. De wind heeft hen allen verstrooid of houdt hen voor anker; maar let eens op die twee koopvaardijschepen, die nog met den tegenwind kampen; gedreven door wedijver of winzucht, de naam doet hier niets ter zake, hebben zij vast besloten hunne reis met elken kans te wagen. Rigt nu ook eens uwen blik in het verschiet naar dat zeil, gebleekt door de afwisseling van de zon en de regens der keerkringgewesten. Voor den belangeloozen toeschouwer is het een punt aan den gezigteinder of eene lichtende vlek, die schilderachtig afsteekt op den somberen achtergrond van lucht en water: maar des koopmans onrustige blik heeft lang voor u het vaartuig herkend, dat hij alle dagen wachtende was, hij berekent de winst van honderd ten honderd, die hij op de lading aan zijn adres zal maken: hij heeft gelijk, dat vaartuig is eene snelle zeiler, wel bekend in de haven, waar hij, door duizende vreugdekreten begroet, terugkeert. De gelukkige koopman zegent zijne geluksster, en den stoutmoedigen kapitein teruggroetende, prijst hij zich zelven, dat hij eenen zoo bekwamen bevelhebber heeft gekozen, om hem zijne onderneming toe te vertrouwen.

Het vaartuig zelf door de elementen beproefd, schijnt gevoelig voor het gul onthaal; het klieft het water als eene luchtverheveling en ligt weldra, na al zijne doorgestane gevaren, stevig vastgejord, tegenover de pakhuizen van den eigenaar. Zijn voorkomen getuigt van de langdurigheid der reis; zijn kiel is vuil en groen uitgeslagen, zijne touwen zijn met tweeën ineengestrengeld, zijne zeilen, gelapt en gesleten tot op den draad, gelijken bijna doorschijnend daar, waar zij den storm hebben weerstaan. Welk een contrast met den vernieuwden kiel, de nette strak gespannen zeilen, de goed geteerde hoofdtouwen en het sierlijk wand van dat vaartuig, dat daar juist de haven verlaat! Maar versmaadt daarom hetgeen wederkeet niet: eerbiedigt veeleer die kenteekenen van eenen langen togt. De verschuldigde eer zij bewezen aan den veteraan, die de lidteekenen zijner veldslagen niet weet te verbergen!

Zoo denkt bovenal de reeder. Hij ontvangt als vriend den kapitein, die ten zijnen dienste zijne gelaatskeur onder de keerkringen is gaan verbranden: zij schudden elkander hartelijk de hand; de koopman beklaagt zich niet, dat die handdruk te forsch is. De vreugde is overigens wederkeerig. De kapitein vertelt gaarne van de gevaren, de onzekerheden, het oponthoud, de belemmeringen van zijne vaart: gelukkig dat dat alles slechts in 't herdenken bestaat. Hij is geslaagd, hij heeft zijnen pligt gedaan, en zonder gemaakte nederigheid neemt hij de toejuichingen aan, waarmede hem degeen, die van zijne bekwaamheden zal partij trekken, overlaadt.

Zoodanig zijn een of twee van die duizende tafereelen, welke havens, als Leith of Dieppe bij hoog tij aanbieden; maar wanneer het getij is afgeloopen, treft een geheel ander tafereel onze oogen. Bijna al de schilderachtige schoonheid van het dok is verdwenen; het is niets meer dan eene uitgestrekte, bijna ledige diepte, want al het water, dat men er ontdekt, is eene smalle, ondiepe en slijkerige sloot, die afloopt door eenen modderpoel. De vaartuigen, in plaats van zegevierend, als levende wezens op den schoot van den Oceaan te dansen en er hun beeld in af te spiegelen, zijn daar droevig overgelaten aan het lot; in plaats van hunne spitse masten als Gothische pijlen hoog in de lucht te verheffen, hellen zij over en neigen naar al de hoeken des gezigteinders. Eenigen liggen overzijde op hunnen verdeksbalk, anderen afgeweken van het loodregte als de boomen van een Amerikaansch woud na eenen orkaan; alle schijnen meer of min van hunne natuurlijke regte houding verwijderd en zijn, als het ware, beschaamd van aldus in den modder verzonken te zijn. Ziet ze daar liggen, zonder matrozen, eenzaam en verlaten, die arme vaartuigen, als waren het onnutte rompen, die men daar had laten liggen verrotten in een bed van glibberig slib. En die nette, bevallige kleine booten, die twee uren vroeger over het water heengleden en zoo vrolijk de haven in alle rigtingen doorkruisten, liggen ook daar half bedolven onder dien slijkerigen modder, den voorsteven omlaag, den achtersteven omhoog, met hangende riemen.

Dit is voor de haven het uur des doods. Men ziet er geene levende ziel, dan eenige van die halfslachtige, tweebeenige wezens, die wij in onze zeemanstaal slijkleewerikken (mud-larks) noemen; met groote laarzen geschoeid en in het zoute slib tot boven de knie, sleepen zij zich met moeite voort als vliegen in het vliegenlijm, om er stukken kabeltouw en andere brokken van het scheepswant op te rapen; want het grootste deel de vaartuigen niet meer kunnende bereiken, nemen de vermoeide matrozen de gelegenheid waar om onderwijl een slaapje te gaan doen. In den tijd, die er verloopt tusschen het laden en ontladen, zouden de toeschouwers, al waren zij nog nieuwsgierig om te blijven staan kijken, van het dok verdreven worden door de verpestende lucht, welke de hitte der zon uit dien afschuwelijken modderpoel doet opstijgen.

Men heeft een middel zoeken te vinden tegen die laatste zwarigheid; want de haven zou gevaar loopen van geheel verstopt te worden door dien dagelijkschen toevoer van stoffen uit zee. Te dien einde zijn min of meer vernuftige middelen uitgezonden. Ik weet geene haven, waar men de verrigting, van welke ik spreken wil, voortreffelijker uitvoert dan te Dieppe, en dank zij der gewone vertraging, welke den reizigers het laten nazien van hunne passen veroorzaakt, ben ik in de gelegenheid gesteld geweest om er naauwkeurig een der zonderlingste schouwspelen uit mijn leven te zien.

Aan het bovenste gedeelte van de haven van Dieppe paalt eene wijd uitgestrekte watervlakte van verscheidene mijlen in den omtrek, en van eene aanzienlijke diepte. Wanneer het getij is afgeloopen, bevindt de oppervlakte van dit kunst meer zich vijftien of twintig voet boven de bedding van de haven. Wanneer het tij op zijn hoogst is vloeit diezelfde oppervlakte zamen met de zee die het dok vult, en daar men de midden sluizen openzet, ontstaat er eene vrije gemeenschap tusschen het meer en de haven. Voordat de zee evenwel begint af te nemen, is die gemeenschap afgebroken door het sluiten van eene drievoudige rij dubbele deuren. (*Floodgates*, havendokspoorten.)

Is het oogenblik gekomen, dat is, is het tij geheel afgeloopen en heeft het dok van Dieppe niet droog achtergelaten, maar overdekt met eene dikke laag slib, dan worden de bouten afgenomen, de zes groote deuren geopend, en het water uit het meer stort zich als eene ontzettende stroom in het ledig deel der haven. Eerst valt de stroom van eene hoogte van twaalf voet, eene hoogte die gestadig afneemt naar mate het water zich regts en links naar de zee verspreidt. In zijnen onstuimigen loop spoelt hij niet alleen het slik, het zand en al het overig bezinksel weg, maar, hetgeen een zonderling gezigt oplevert, hij maakt ook al de booten en zelfs eenige kleine vaartuigen vlot, welke hij in het gedwarrel zijner stroom doet ronddraaijen: was niet de kleur van dit water wat troebel, zij zou aan de haven een gedeelte van hare levendigheid en schilderachtige schoonheid kunnen wedergeven.

Ik heb niets gezien, dat in vergelijking met dezen kunst-stortvloed verdient te komen, dan in de bergkloven van Louisiana en in de andere half onder het water bedolvene kantons van die Delta, waar de magtige Missisippi, gezwollen tot twintig of vijf en twintig streep boven zijnen dam, eensklaps over die brooze borstwering heenstroomt en eenen woedenden stortvloed uitgiet bijna van de hoogte van het meer van Dieppe, maar honderdmaal breeder, dreigende door dien zondvloed al het omliggende land onder water te zetten, welks vlak gedurende den springvloed een geheel eind lager ligt dan de waterspiegel van den vloed.

Ik bemerkte, dat de val van het meer van Dieppe reeds een' voet na een half uur van zijne hoogte verloren had, terwijl de Missisippi, die waterreus, hoewel hij zich uit verschillende ontzaggelijke bergkloven stort, die elk doortogt geven aan eene watermassa gelijk aan het meerendeel der groote rivieren van Europa, nog lang de kracht van onstuimigheid zijner veelvuldige stortvloeden behoudt.

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.